

копіе то си, Гекторъ мѣряше въ срѣда та на щита, но остріе то на копіе то са подгнѣло о корава та кожа и не можило да продупче щита. А Аякъ продупчилъ презъ срѣдъ щита на своя противникъ и му одраскалъ врата, та потекла черна кръвъ. Тогась Гекторъ полетялъ назадъ олувилъ камъкъ въ жилиста та си рѣка и сполучилъ право въ корубестыя щитъ на своя врагъ, тѣй щото мѣдъ та зазвѣнтѣла. Но Аякъ подигнѣлъ ёще по голѣмъ камъкъ отъ земя та и съ таквази сила го хвърлилъ врѣхъ Гектора, щото разбилъ половина та отъ щита му и него самага ранилъ въ крака. Гекторъ паднѣлъ възнакъ на земя та, но не отървалъ щита изъ рѣцѣ тѣ си; а Аполлонъ, кой то стоеше невидимо при него, тосъ часъ го исправи на крака. За да свършѣтъ боя и двама та герои искали да са бѣжѣтъ съ ножеве, но въ тѣзи минута пристигнѣли вѣстници тѣ отъ два та народа и прострѣли жезлы тѣ си между борцы тѣ.

„Доволно! извикалъ Идеи, вѣстникъ тѣ троенскій: и двама вый сте мѣжественны и любезны на Зевеса, — ный синаца смы свидѣтели на туй!“ А Гекторъ самъ си рекѣлъ на героя Аякса: „Единъ отъ богове тѣ ти дарилъ, о Аякъ, грамадно тѣло, и сила и искусство да владѣешъ копіе. Да си починемъ днесъ отъ рѣшителныя бой; другій пѣтъ ный ще са бѣемъ, до като богове тѣ докаратъ на едина отъ наши тѣ народы побѣда, а на другія приготвятъ погибель!“ Лице то на Аякса са проеснило и той протегнѣлъ къмъ противника рѣка. Гекторъ продължавалъ да говори: „Да даримъ единъ другиго за поменъ на наша та слава, и нека Гърцы тѣ и Троены тѣ расказватъ за насъ: „тѣ са бѣхѣ бой крамоленъ, но пріятелеки са разыдохѣ!“ Туй като каза, Гекторъ откопчалъ нажа си съ сребаренъ черенъ и съ сребърна капія и съ хубава превязека, а Аякъ распасалъ пурпуровыя си превѣсходно шитъ поясъ и го подалъ на Гектора. Тѣй са разстанѣхѣ знамениты тѣ герои.